

Ingenmansland

Den gamla rälsbussen skakar och kränger på den slingriga rälsen. Mörkret är kompakt utanför de dammiga fönsterrutorna. Det är januarivinter, femton grader kallt och landskapet är inkapslat i ett tjockt snötäcke som suddar ut alla konturer. Ett blinkande ljus glimtar till några korta sekunder när vi passerar en järnvägsövergång och klangen från varningsklockorna försvinner bakom oss med ett klagande ljud. Värmen står på för fullt i vagnen och det luktar bränt. Trots den pustande värmen från elementen fryser jag av draget och kylan från fönstret, sveper jackan tätare omkring mig och kurar ihop mig på sätet.

"Nypåstigna?" Jag rycker till av konduktörens hojtande och tittar yrvaket upp. Måste ha slumrat till av det sövande dunkandet från rälsbussen och värmen. Elementen är brännheta mot mina byxben.

"Älghult nästa!" Konduktören sveper förbi mig med långa steg. Några passagerare börjar samla ihop sina väskor och paket. Ett par småbarn leker förtjust med sina nyvunna julklappsleksaker på sätet mitt emot mig medan mamman försöker skynda på dem att klä på sig. Ett virrvarr av leksaker, halsdukar, van- tar och mössor innan de tumlar ut mot utgången.

Det börjar redan tunnas ut bland resenärerna. Snart är det bara jag, ett par militärer i uniform och en gammal gubbe med pälsmössa kvar i vagnen.

Jag stiger av rälsbussen vid en liten station som heter Skoghult. Den gamla gubben i pälsmössan kliver också av och linkar bort förbi stationshuset. Rälsbussen stånkar vidare in i mörkret. Den röda lyktan bak-

till försvinner snabbt i en krök, sen blir allting tyst. Det känns som jag var mitt ute i skogen, mörkt och ödsligt. Stationshuset ser tomt ut, endast en lampa på gaveln som sprider ett svagt sken några meter ut från väggen. Inga andra hus eller liv syns till. På avstånd hör jag en hund skälla. Kylan är bitande och min andedräkt ryker. Ingenmansland, tänker jag. Jag har hamnat i Ingenmansland.

Jag står rådvill på den öde perrongen med min stora resväska och gitarren i sitt grå galonfodral. Den är som ett gosedjur, min tröst och min trygghet i en värld där jag känner mig vilsen och utelämnad.

En stor svart bil kommer långsamt körande och stannar vid stationen med motorn igång. Chauffören kliver ur och tittar bort mot mig.

"Ska du till Alsterbro?" Jag tvekar en kort stund, men sen förstår jag att det är mig han ska hämta. Jag går bort mot bilen, han lyfter in mina grejor i bagageutrymmet och jag sätter mig i baksätet. Bilen rullar sakta iväg förbi stationshuset och så är det kompakt mörker igen.

"Rest från Växjö?" frågar chauffören och bryter tystnaden.

"Jag kommer från Moheda", säger jag och tänker att jag nog måste förklara var det ligger.

"Jaså, Moheda", säger han bara. "Där har jag en kusin som bor. Har du släkt i Alsterbro?" Han sneglar lite snett bakåt mot mig i baksätet.

Jag anar en nyfikenhet i hans ton men har inte lust att berätta något för en okänd taxichaufför så jag säger bara:

"Ja, jag ska hälsa på ett par dar på lovet."

"Jaha, ja. På det viset."

Vi åker vidare in i tystnaden och granarna står som vita änglar runt omkring oss i skenet av billykterna. Bilen svänger ut på en större väg och vi möter någon enstaka bil, annars är det ödsligt på vägen. Efter en stund skymtar det några hus och gatlyktor börjar lysa upp vägen. Nu verkar vi vara inne i samhället.

"Jaha, då var vi i Alsterbro", säger chauffören. Jag försöker se ut genom rutan men imman gör att allt blir suddigt. Vi åker förbi några byggnader innanför ett staket. Jag hinner se en skylt med texten Folkets park. En svag högerkurva och sen stannar bilen framför ett vitt hus som ligger i en sänka. Huset är litet och nätt och ser inbjudande ut med ljusen från fönstren som lyser upp mörkret utanför. Jag ser dörren öppnas och en välkänd figur kliver ut på trappan.

Jag går ur bilen, tar fram plånboken för att betala men taxichauffören säger:

"Resan är redan betald. Hälsa Karlsson och tacka."

Sen kör han iväg bort längs gatan. Jag tittar förvånad efter honom, tar sen min packning och går nerför en liten trappa från trottoaren till huset och tänker att det är konstigt att man ska gå ner till ett hus från gatan. Mamma står kvar i dörren.

"Välkommen", säger hon och tar mig i hand. "Det var fint att du ville komma. Har resan gått bra?"

Hennes sätt att hälsa på mig gör mig generad. Jag hade inte väntat att få en kram men inte heller att hon skulle välkomna mig som en avlägsen släkting eller bekant.

"Jodå", svarar jag. "Det var kallt på rälsbussen men jag hade jackan på mig."

"Vi får gå in och värma oss", säger hon och går före in genom ytterdörren. Jag ser mig hastigt omkring

innan jag följer efter. På framsidan av huset, nära ingången, står några höga enbuskar, täckta av snö. På andra sidan skymtar ett uthus i bortre ändan av trädgården. Jag går in och stänger ytterdörren, en stabil och tung dörr som går i lås med ett metalliskt klickande ljud.

"Häng av dig och kom in i köket", säger hon. "Jag har lagat kvällsmat. Du är väl hungrig."

Hon har ett förkläde på sig över den blommiga klänningen. Jag tycker hon ser likadan ut som hon brukade göra hemma i vårt kök när hon lagade middag eller bakade bullar. Fast ändå inte. Nu är hon mer elegant klädd och har håret permanentat i en annan frisyr än jag har sett henne i förut.

"Ja, lite", medger jag och tar av mig jackan och vinterskorna. Jag följer efter henne in i köket, ett litet kök med julprydnader och girlanger i fönstret och tända ljus på bordet. På bordet står framdukat en tallrik med bestick och glas.

"Vi åt redan för ett par timmar sen", säger hon som om hon måste försvara den ensamma tallriken. "Hugo var trött och gick och la sig. Han hälsar. Du får träffa honom i morgon."

Sen dukar hon fram sylta och rödbetor, fläskkorv, revbensspjäll, julskinka och svagdricka. Jag som nyss kände mig lite småhungrig har nu svårt att få ner någonting av den feta maten. Jag ursäktar mig med att jag har ont i magen och går på toaletten.

Hon visar mig runt i huset, det är bara två rum på nedre våningen, ett sovrum och ett vardagsrum. En brant trappa leder upp på vinden men den används bara som förråd. Jag börjar känna mig trött efter resan och frågar var jag ska sova.

”Du får ligga i finrummet”, säger hon och plockar fram en bäddmadrass och lakan. En timme senare ligger jag på den hårda bäddmadrassen och stirrar i taket. Ljusen och de färgglada julgransprydnaderna speglar sig i taket och bildar oregelbundna mönster. Det doftar starkt från granen och julhyacinterna i fönstret. Jag hör någon röra sig ute i hallen och toaletten spolar. Hela huset med sina ljud och dofter känns främmande för mig och jag kommer plötsligt ihåg hur det var att ligga på sjukhus när jag var liten och hade scharlakansfeber.

Jag funderar på hur mamma har det, om hon är lycklig eller nöjd med sitt nya hem och sin nya man Hugo. Inga besked eller antydningar än så länge. Och varför bor de i ett så litet hus? Ska jag våga fråga eller tar hon illa upp? Sömmen sveper bort mina virriga tankar och i drömmen reser jag bland vita änglar på ett oändligt järnvägsspår förbi station efter station, som alla har namnet Ingenmansland.

*

”Har du sovit gott?” Mamma står i dörröppningen inramad av ljus från köket. Jag hör svagt ljudet från en radio, det låter som uppläsning av väderleksrapporten och jag får en minnesbild av när jag var barn och låg i rummet intill köket hemma och lyssnade på radion i mörkret.

”Ja, jag somnade med en gång. Jag var lite trött efter resan”, säger jag och känner mig stel i kroppen efter att ha legat på den hårda madrassen på golvet.

”Jag har dukat frukost”, säger hon och kommer in i rummet och drar upp persiennerna. Det är fortfarande